

Nadnaravni motiv

Što znači "posvećivati rad"? U ovom se članku objašnjava da posvećivati rad znači dati mu motiv, razlog: ljubav prema Bogu i prema bližnjima zbog Boga, koja radikalno utječe na samu aktivnost i potiče da ju ostvarimo dobro, s kompetencijom i savršenosti. Članak u seriji "Posvetimo svoj posao" (2).

21.10.2009.

Sv. Josemaria je rekao da duh Opusa Dei sadrži veliku istinu o tome da se

svi vrijedni i ispravni pothvati mogu pretvoriti u božanske.

Mnogi su ljudi iskusili potpunu preobrazu svojih života kada su spoznali to učenje, ponekad nakon što su samo čuli izraz *posvećivanje posla*. To su muškarci i žene koji su radili unutar zemaljskog obzora od samo dvije dimenzije, ali su se napunili entuzijazmom kada su saznali da njihov profesionalni rad može poprimiti vječno značenje. Možemo se prisjetiti sreće čovjeka iz Evandjelja, koji, našavši blago sakriveno na polju, ode i proda sve što posjeduje da bi kupio to polje![1]

Duh Sveti pomogao je sv. Josemariji da otkrije taj nauk u Evandelju, pogotovo u mnogim godinama koje je Isus proveo u Nazaretu: „Živio je u sjeni, ali za nas je to razdoblje puno svjetla.“[2] Njegove skrivene godine nisu bez značaja, niti su samo priprema za godine koje su slijedile –

godine javnog života. Od 1928. jasno razumijem da Bog želi da Gospodinov cijeli život bude primjer za kršćane. To vidim pogotovo za njegov skriveni život, godine koje je proveo radeći uz bok običnog čovjeka.“[3]

Zahvaljujući božanskom svjetlu, osnivač Opusa Dei uvijek je naučavao da profesionalni rad može biti posvećen i posvećivati. Crkveni magisterij, pogotovo nakon Drugoga vatikanskog koncila, naglašava tu jednostavnu, ali veliku istinu.[4]

Katekizam katoličke Crkve naučava da „rad može biti sredstvo posvećivanja i animiranja zemaljske stvarnosti Kristovim Duhom.“[5]

„Nadnaravnom intuicijom,“ kaže papa Ivan Pavao II., „blaženi je Josemaria neumorno propovijedao sveopći poziv na svetost i apostolat. Krist zove svakoga da postane svet u stvarnostima svakodnevnog života.

Stoga, rad je također sredstvo osobne svetosti i apostolata kad se obavlja zajedno s Isusom Kristom.“[6]

Bog je izabrao sv. Josemariju da bude alat širenja tog nauka, koji otvara nepregledne mogućnosti osobne svetosti, za velik broj kršćana i posvećivanja ljudskog društva iznutra, tj. iz samih profesionalnih aktivnosti koje oblikuju to društvo.

To će sjeme donijeti sav plod koji Bog očekuje ako nastojimo meditirati o tome u Božjoj prisutnosti i primijeniti u praksi uz Njegovu pomoć. Posvećivanje posla nije samo ideja koju treba razumjeti, nego *ideal* koji treba tražiti i pribaviti kroz ljubav za Boga i pod usmjeravanjem Njegove milosti.

Značenje rada

Od samog početka Svetog pisma, u knjizi Postanka, prikazano je značenje rada. Bog, koji je stvorio sve

stvari dobrima, „zaželio je slobodno stvoriti svijet 'u stanju putovanja' prema krajnjoj savršenosti.“[7] I stvorio je čovjeka *ut operaretur*,[8] koji će radeći „na neki način produžiti rad stvaranja i steći svoju vlastitu savršenost.“[9]

Kao posljedica grijeha rad je praćen zamorom, i često patnjom. [10] Ali znajući našu narav, da bi nas otkupio, Krist naš Gospodin je promijenio taj zamor i patnju u sredstva za prikazivanje ljubavi i poslušnosti Božjoj volji, i naknadu za grijeh neposluha. “Tako je Isus živio trideset godina, kao stolarov sin (Mt 13:55).... Bio je stolar, sin Marijin (Mk 6:33). I on je bio Bog. Postizao je otkupljenje čovječanstva i sve je privlačio k sebi (Iv 12:32).”[11]

Uz uočavanje najdubljeg značenja ljudskog rada u Isusovu skrivenom životu, moramo se prisjetiti da smo kroz milost postali djeca Božja,

tvoreći jednu stvarnost s Isusom Kristom, jedno tijelo. Njegov nadnaravni Život jest naš vlastiti život, i on nas čini djeliteljima svog svećenstva, da možemo postati suotkupitelji s Njim.

To duboko jedinstvo kršćana i Krista osvjetljava značenje svih naših aktivnosti, pogotovo našeg rada. U učenjima sv. Josemarije temelj posvećivanja rada jest u jezgri našega božanskog sinovstva, svijest da „Isus želi biti utjelovljen u našim radnjama.“[12]

Taj kršćanski pogled na značenje rada sažet je u sljedećim riječima sv. Josemarije: „Rad je dio i odjeljak čovjekova života na zemlji. On uključuje napor, umor, iscrpljenost, znakove patnje i borbe koje prate ljudsko postojanje i koji pokazuju na realnost grijeha i na potrebu za otkupljenjem. Ali sam u sebi rad nije globa ili kletva ili kazna: oni koji

govore na taj način nisu dobro razumjeli Sveto pismo....

“Rad, sav rad, svjedoči o čovjekovu dostojanstvu, o njegovu gospodarenju nad stvorenim. Prilika je za razvoj vlastite osobnosti. On je veza s drugima, način za uzdržavanje obitelji i sredstvo za pomoć u unaprjeđenju društva u kojemu živimo i napredak cjelokupnog čovječanstva.

“Za kršćanina ti se obzori šire i rastu. Jer je rad sudjelovanje u stvarateljskom djelu Božjemu... I štoviše, otkad ga je Krist primio u svoje ruke, rad je za nas postao otkupljenje i otkupljujuća stvarnost. Nije samo podloga ljudskog života nego je sredstvo i put do svetosti. Rad je nešto što se posvećuje i nešto što posvećuje.”[13]

Posvećujući rad

Poznata nas izreka sv. Josemarije dovodi do središta veličanstvene panorame svetosti i apostolata u obavljanju našega profesionalnog zanimanja: „Svetost, za veliku većinu ljudi, pretpostavlja posvećivanje rada, posvećivanje samih sebe u njemu, i posvećivanje drugih kroz njega.“[14]

To su tri nerazdvojna aspekta jedne stvarnosti. Prva je posvetiti, učiniti svetim, određeni zadatak, aktivnost rada.[15] Posvetiti rad znači posvetiti tu posebnu aktivnost, učiniti djelo osobe koja radi sveto.

Na tome počivaju druga dva aspekta budući da posvećeni rad posvećuje: posvećuje onoga tko radi i sredstvo je za posvećivanje drugih i za prožimanje društva kršćanskim duhom. Vrijedno je za nas, stoga, stati i razmotriti ovu prvu pojedinost: što znači činiti profesionalni rad svetim?

Svaka naša aktivnost jest sveta kad je djelo ljubavi za Boga i druge. To jest, kada je čin nadnaravne ljubavi, milosrđa, koje u ovom svijetu pretpostavlja vjeru i nadu. Takav je čin svet jer je milosrđe sudjelovanje u beskrajnom Milosrđu, Duhu Svetome, [16] izraženoj Ljubavi između Oca i Sina. Stoga je čin milosrđa dijeljenje nadnaravnog Života Presvetoga Trojstva, dijeljenje svetosti Božje.

U slučaju profesionalnog rada, bilo to obrađivanje polja, znanstveno istraživanje, pružanje usluga, itd., da bi bio ljudski dobar i posvećujući, mora biti iskaz ljudskih vrlina. Ali to nije dovoljno da bi bio svet.

Rad je istinski posvećen kada se radi iz ljubavi prema Bogu, hvaleći Boga (i po Božjoj želji, ispunjavajući Njegovu volju, što podrazumijeva živjeti kršćanske vrline iskazane milošću, nudeći ga Bogu u zajednici s

Kristom: „preko Njega, s Njim i u Njemu, u jedinstvu Duha svetoga, svaka čast i slava je tvoja Svevišnji Oče, uvijek i zauvijek.”[17]

„Dodaj nadnaravni motiv u svoj obični rad i posvetit ćeš ga.”[18] Tih nekoliko riječi svetog Josemarije daje nam ključ za posvećivanje rada. Ljudska djelatnost rada posvećena je kad se izvodi zbog nadnaravnog motiva.

Stoga, što je zbilja važno, nije da je “ispalo dobro”, nego da radimo iz ljubavi za Boga. Jer Bog gleda u srce. [19] Ključno je da imaš nadnaravni motiv, krajnji cilj, iskrenu namjeru da se radi za ljubav Božju i da se služi drugima za Boga. „Rad je time dignut na razinu milosti. Posvećen je i postaje Božje djelo, operatio Dei, opus Dei.”[20]

Nadnaravni motiv

Naš je nadnaravni motiv iskren ako djelotvorno i radikalno utječe na naš način rada, vodeći do završavanja naših zadataka sa savršenstvom, kako Bog želi, unutar naših osobnih ograničenja, što On uvijek uzima u obzir.

Nadnaravni motiv koji rad čini svetim nije samo nešto dodano na profesionalni rad. Štoviše, rad je ljubav za Boga i ljubav za druge zbog Boga, koja radikalno utječe na samu aktivnost. Navodi nas da dobro obavljamo svoj posao, stručno i savršeno, jer „ne koristi Bogu nuditi nešto što je manje od savršenog koje dopuštaju naše male ljudske mogućnosti. Rad koji nudimo mora biti bez mrlje i mora se napraviti najpažljivije moguće, čak i u najmanjim detaljima, jer Bog neće prihvatiti lošu izvedbu. Ne nudi ništa što je nesavršeno, Sveto Pismo nas upozorava, jer Ga ne bi bilo dostojno (Lev 23:20). Zbog toga rad svakog od

nas, aktivnosti koje nam zauzimaju vrijeme i energiju, moraju biti dar vrijedan našeg Stvoritelja. Moraju biti operatio Dei, djelo Boga koje je napravljeno za Boga: ukratko, posao koji je potpun i bez mane.“[21]

„Dobra namjera“ koja nije dovela do toga da se radi dobro ne bi ni bila dobra namjera, niti djelo ljubavi za Boga. Bila bi neučinkovita i prazna namjera, slaba želja nemoćna da prevlada prepreke lijenosti i ugone. Prava se ljubav iskazuje kroz rad.

Raditi zbog nadnaravnog motiva nije samo dodavanje nečega svetoga djelatnosti rada. Za posvećivanje rada nije dovoljno moliti dok se radi, iako je to znak, kada je moguće, da se radi iz ljubavi za Boga i sredstvo je rasta u toj ljubavi.

Da bi se imao nadnaravni motiv i posvećivao rad, potrebno je tražiti, na jedan ili drugi način, prisutnost Božju, često iskazanu u djelima

ljubavi i težnjama. Povremeno će to uključivati iskorištavanje prekida u radu ili sličnim okolnostima, i korištenje „ljudskih uređaja“.

Ipak, vrijedno je inzistirati na tome da to nije dovoljno samo po sebi, jer posvećivanje rada nije u osnovi raditi nešto sveto u isto vrijeme kad se radi. Stvar je prije u činjenju samoga rada svetim imajući nadnaravni motiv koji oblikuje tu aktivnost i utječe na nju tako duboko da je pretvara u djelo vjere, nade i ljubavi, i pretvara naš rad u molitvu.

Još jedna važna posljedica činjenice da korijen posvećivanja nečijeg rada leži u nadnaravnom motivu, jest da sav profesionalni rad može biti posvećen, bio veličanstven ljudskim očima ili poprilično skroman, jer posvećivanje rada ovisi o ljubavi prema Bogu s kojom se obavlja. Možemo se samo prisjetiti Isusova, Marijina i Josipova rada u Nazaretu,

koji su obavljali svakodnevne poslove poput milijuna drugih ljudi, ali su to činili s najvećom ljubavlju.

„Dostojanstvo rada ne ovisi toliko o tome što se radi, koliko o onome koji radi, o čovjeku

koji je duhovno, inteligentno i slobodno biće.“[22] Vrijednost rada ovisi o dobroti kao duhovan i slobodan čin, koji takoreći proizlazi iz ljubavi koja može izabrati svoj kraj, što je karakterističan čin slobode.

„Dobro je prisjetiti se da je dostojanstvo rada utemeljeno u Ljubavi. Čovjekov veliki privilegij jest biti u stanju voljeti i preoblikovati ono što je kratkotrajno i prolazno. On može voljeti druga stvorenja, izreći im 'ja' i 'ti', riječi koje su pune značenja. I on može voljeti Boga, koji nam otvara vrata raja, čini nas članovima svoje obitelji i omogućuje nam da govorimo s njime u

prijateljstvu, lice u lice. Zbog toga se čovjek ne bi trebao ograničavati na proizvodnju materijalnoga. Rad je rođen iz ljubavi: iskaz je ljubavi i usmjeren je prema ljubavi.“[23]

Ljubav za Boga čini male stvari velikima: mali detalji reda, točnosti i ljubaznosti doprinose savršenstvu rada. „Radi sve za Ljubav. Tada više ne postoje male stvari: sve je veliko. Ustrajnost u malim stvarima zbog Ljubavi je junaštvo.“[24]

Osoba koja zna da posvećena vrijednost rada ovisi o ljubavi prema Bogu kojom se obavlja, a ne na socijalnoj i ljudskoj umišljenosti, imat će veliko poštovanje prema malim stvarima, pogotovo onima koje su neprimjetne za druge i koje vidi samo Bog.

Nasuprot tomu, rad iz sebičnih motiva, traženje samopotvrde ili ugledu iz taštine, praćenje vlastitih planova i slično, ili postavljanje moći

ili novca za najvažnije ciljeve,
drastično sprječava posvećivanje
rada jer znači darivanje rada idolu
vlastitog samoljublja.

Rijetko se takvi motivi iskazuju u
„čistom stanju;“ često su pomiješani s
plemenitim namjerama i čak
nadnaravnim, skriveni, čak i dugo
vremena, poput grumenja prljavštine
u dubinama čiste vode. Bilo bi
nerazborito zanemarivati ih, jer se u
bilo kojem trenutku – možda u
prilikama sramoćenja ili
profesionalnog neuspjeha – mogu
uzburkati i zamagliti cijelo
ponašanje. Važno je otkriti te sebične
motive, iskreno ih primiti na znanje i
boriti se protiv njih, čisteći vlastite
namjere molitvom, žrtvom,
poniznošću, darežljivom službom
drugima i brigom o malim stvarima.

Okrenimo često svoje oči prema
Isusovu radu tokom godina njegova
skrivenog života, da bismo naučili

posvećivati svoj dnevni rad.
„Gospodine, daj nam svoje milosti.
Otvori vrata nazaretske radionice
tako da možemo naučiti
kontemplirati o tebi, zajedno s
tvojom svetom Majkom Marijom i
svetim patrijarhom sv. Josipom,
kojega izrazito volim i štujem, vas
troje posvećeno životu posvećenoga
rada. Tada će, Gospodine, naša jedna
srca biti upaljena; tražit ćemo te i
naći u našem dnevnom radu koji
želiš da pretvorimo u rad Božji, djelo
Ljubavi.“[25]

F. J. Lopez Diaz

Reference:

[1] Cf. Mt. 13: 44

[2] Christ is Passing By, 14

[3] Christ is Passing By, 20

[4] Lumen Gentium, 31-36; Gaudium et Spes, 33-39; Apostolicam actuositatem, 1-3, 7.

[5] Katekizam katoličke Crkve, 2427

[6] John Paul II, Homily, 17 May 1992.
Cf. Discourse, 19 March 1979;
Discourse, 12 January 2002, 2.

[7] Katekizam katoličke Crkve, 310

[8] Gen 2:15. Cf. Gen, 1:28.

[9] Cf. Katekizam katoličke Crkve, 2427. Vatican II, Past. Const. Gaudium et Spes, 34-35

[10] Cf. Gen, 3:18-19

[11] Christ is Passing By, 14

[12] Ibid. , 174

[13] Ibid. , 47.

[14] Conversations , 55. Cf. Christ is Passing By, 45; Friends of God, 120

[15] Cf. John Paul II, Enc. Laborem exercens, 14 September 1981, 6

[16] Cf. St. Thomas Aquinas, S. Th. II-II, q. 24, a.7 c

[17] Roman Missal, Canon of the Mass

[18] Put, 359

[19] I Kgs 16:7

[20] Conversations, 10

[21] Friends of God, 55

[22] John Paul II, Discourse, 3 July 1986, 3

[23] Christ is Passing By, 48

[24] Put, 813

[25] Friends of God, 72

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
nadnaravni-motiv/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/nadnaravni-motiv/) (10.08.2025.)